

Set fra dette Synspunkt maa jeg beklage, at den ene Procent, der i Fjor fordredes af den beholdne Formue, nu er nedsat til $\frac{1}{2}$ pCt. Naar jeg siger dette, veed jeg vel, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds vil bekløbe mig for Mangel paa Folkelighed; thi en Mand, der holder paa den ene Procent, er naturligvis ikke saa folkelig som den, der holder paa $\frac{1}{2}$ pCt.; men jeg kan dog ikke forstaa Andet, end at man nok maa kunne affe den ene Procent, naar man dog faar Lov til at beholde de 99 pCt., eller at en Mand, der f. Ex. efterlader sig en Million, nok kan finde sig i den Tante, at der af denne Million skal svares 1 pCt. i Stedet for som efter Lovforslaget $\frac{1}{2}$ pCt. I den Anskuelse ser jeg egentlig ikke, at der er noget Ufolkeligt. Hvis man havde holdt paa den ene Procent i Stedet for at sætte den ned til $\frac{1}{2}$ pCt., vilde man ogsaa have kunnet komme de Dnster i Møde, som ere udtalte om, at Extraditionsgebyrerne bleve mindre trykkelige. Jeg er for saa vidt enig med det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) i, at der kan indtræde Tilfælde, hvori det vil blive noget ubilligt at forlange $\frac{3}{4}$ pCt. i Skiftegebyr i Extraditionstilfælde. Saaledes som Reglen er given — og det er næsten umuligt at give den anderledes — kan der indtræde det Tilfælde, at de Private ved et Skifte, der paabegyndes af det Offentlige, ville komme til at betale $\frac{3}{4}$ pCt. i Skiftegebyr for en meget ringe Hjælp af Staten, idet det betydeligste Arbejde vil være at foretage, efter at Boet er blevet ekstraderet. Havde man ikke opgivet den ene Procent og gjort den til $\frac{1}{2}$ pCt., kunde man vistnok have stillet sig en Del lempeligere med Hensyn til Extraditionen.

Nimestad: Jeg skal kun gjøre nogle faa Bemærkninger lige over for det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), da jeg i Dvrigt kan henholde mig til, hvad der er sagt af den foregaaende ærede Taler. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds bemærkede, at det neppe var med sin gode Villie, at der var stiftet saa betydelige Medsættelser i Skifteomkostningerne, som der er foreslaaet her i Udsætt, og at, hvis det var gaaet efter mit Onske, var der neppe opnaaet saa Meget. Dertil skal jeg bemærke, at i den Henseende gjælder det Samme om de øvrige Medlemmer af Mindretallet som om mig; men for Dvrigt skal jeg afgive den Erklæring, at jeg ikke nærer en saadan Videnskab for, at der skal betales Skifteafgifter, at det just skulde foraarsage mig nogen Sorg, om de bleve nedsatte. Det er en Ting, som jeg finder kunde være overordentlig rar og behagelig, og jeg for mit Vedkommende har ikke det Mindste derimod. Men naar i Dvrigt det ærede Medlem sagde, at det var urigtigt, naar jeg havde betegnet Flertallets Optræden i dette Spørgsmaal som en Øjentagelse af det Sædvan-

lige: enten Alt eller Intet, idet nemlig, hvad det havde foreslaaet i Fjor, var ikke Alt; thi Alt var at forlange Skifteomkostningerne rent affskaffede, saa skal jeg bemærke dertil, at, naar jeg jagde Alt, saa mente jeg naturligvis ikke Alt, hvad der overhovedet kan tænkes i Verden at fordre; thi saa vilde det jo ikke være nok blot at fordre Skifteafgifterne affskaffede; der kunde f. Ex. dertil knyttes den Fordring, at Arveafgifterne ogsaa skulde affskaffes, eller at der skulde betales Noget til de Paagjældende, for hvem der blev skiftet; ja, man kunde tænke sig mange andre Former. Naar jeg jagde: Alt eller Intet, saa mente jeg dermed, at man brugte den Fremgangsmaade at stille en Cyklus af Fordringer op og saa sige: Det fordre vi, eller ogsaa ville vi Intet have.

Nasmussen: Jeg skal ikke forlange denne Forhandling ret længe, men jeg har kun forlangt Ordet for at gjøre en enkelt kort Bemærkning i Anledning af den foreliggende Sag. Jeg tror, at det, naar vi skulle give Lov, er det Heldigste, at vi saa meget som mulig søge i selve Loven at samle Alt, hvad der vedkommer dens Bestemmelser, og det gjælder navnlig om en Lov som denne, der — som jeg tror — vil blive mere læst af Borgfolk end maaffe mange andre af de Love, vi her give. Der findes imidlertid en Bestemmelse i § 6, som siger: „Hvor Betaling finder Sted efter Arketallet, komme Bestemmelserne i §§ 158 og 160 i Sportelreglementet af 22de Marts 1814 til Anvendelse“. Jeg tror, det vilde være det Heldigste, at selve Bestemmelsen om, hvor høi Betalingen skal være, indførtes i Loven, saaledes, at det ikke blev nødvendigt for dem, som læse denne Lov, at ty hen til det nævnte Reglement, og Mange vide maaffe ikke en Gang, hvor det er at finde. Jeg har kun begjæret Ordet for at henstille til den ærede Minister og det Udvalg, som muligvis skal behandle denne Lov, om at tage under Overveielse, hvorvidt ikke den omtalte Bestemmelse burde sættes ind i selve Loven.

S. Madsen: Jeg kan ikke unblade at fremsætte et Par Ytringer overfor det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Octavius Hansen), thi jeg synes, at han gjorde sig skyldig i en Modsigelse. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at han vilde anse det for ubilligt, om man vilde ophæve alle Skiftegebyrerne, men strax efter kom han til at udtale, at for de Umyndiges Vedkommende kunde en saadan Fordring godt stilles til Staten. Det forekommer mig, at han netop derved strax godtgjorde, at der i saa Henseende ikke var noget Ubilligt deri. Med Hensyn til det omstridte Punkt, at der er saa stort et Spillerum imellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{3}{4}$ pCt., da skal jeg slutte mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Mors (Schjørring). Jeg tror nemlig, at det er heldigt, at der bliver sat en fast Grændse